

LIOTE

BjH-4

A 37

Dritëro
Agolli

POEZI

234.1
23
702
468
53.820

Hyrije
ndrisin

HYRJE

p

Ndrisin portat e atij pallati
Dhe në xhamet vizatohen retë.
Ç'dreq këtej më hodhi mua fati
Të krekosem rëndë me poetë!

Unë rri në prag me librin tim.
Dera hapet, mbyllet e troket...
Por të hyj atje nuk kam guxim,
Jam fshatar i Jugut, jo poet.

Vargjet nëpër fusha i kam shkruar,
Rrëzë hije rrapesh apo shelgjesh,
Shokëve të mi ua kam lexuar,
Herë-herë vargu im pëlqesh.

Këngët nëpër ara i kam ngritur,
Rrëzë kodrash mbushur me dëllinja;
Kur nuk kisha letër, i mërzitur,
Përmbi luspa plepi shkarravisnja.

Vjersha ime erë ugari bje,
Vargu im bie erë lulëshqerrë.
O guximi fshatarak, ku je,
Pse s'më shtyn të futem menjëherë?

Unë që kam pasur aq guxim,
Unë që jam rrahur nëpër ara
Me armikun dhe rivalin tim,
Pse tani ngurroj të dal përpara?

...Dhe nën sjetull librin kam
shtrënguar!
Këmbët tërë baltë ugari shtyj
Afër pragut shumë i shqetësuar...
Por trokas... Hap derën edhe hyj!

Ja pallati i madh me xhame shumë.
Hyjnë, dalin një nga një poetët.
Nga luginat erdha edhe unë
Të tregoj për arat dhe për vreshtat.

1956

HARABELI

Dhe shpezët udhëtarë fluturuan
Me shtërg e dallëndyshe — gjithë ç'qenë,
Veç harabeli vendit nuk po luan,
Ai nuk ia beson kurrkujt folenë;

Livadheve të korrur fluturon,
Me sqep në bar çepkat e vërshëllen
Dhe duket se me shokët kuvendon,
Dhe duket se diçka përreth s'e gjen;

Dhe sytë e vegjël hedh përmbi zabel,
Vështron se si mërgohet shpezëria,
Por s'di të thotë zogu-harabel:

«Të çmendur, ju

pse ikni nga shtëpia?»

1955

KUR PËRFYTYROJ NJË NGA
LEXUESIT E MI

Sandalet shkund nga pluhuri i bardhë,
Heq festen e djersitur dhe mendon;
Një dorë fut në xhep të tij të madh
Dhe librin tim të vogël e kërkon;

Ul ballin vija-vija me mundim,
Lexon një fletë, dy... çibukun shkund...
Po sikur t'i pëlqejë libri im,
Mund ta shfletojë, ndofta, gjer në fund.

Sikur mos t'i pëlqejë,
shan me vete,

Me emrin tim të gjatë zemërohet.
Nga libri fletë gris e shtron në feste,
Të paktën kokë e lodhur t'i freskohet.

1955

J A, P R O N A R I

Shtëpi e tij e lyer me gëlqere
Në mes të pemëve si vezë zbardh;
Përdridhet pjerçulla gjer në penxhere
Dhe te plevica degët tund një dardhë.

Te porta gruaja bagëtinë pret.
Ai çibukun thith, baret mërçitur
Dhe murmurit e rëndë asaj i flet
Për llogarinë e qumështit të shitur.

Me qumësht gruaja kusitë mbush
Dhe në bodrum i shpie mos t'i prishet,
Se nga të nxehtët guri djeg si prush
Dhe kashta si baruti jashtë ndizet.

Pastaj i vrenjtur kalin e ngarkon
Dhe niset te klientët shpejt e shpejt...
Kur kthehet në shtëpi, e ledhaton
Kuletën që ka mbushur në qytetet...

Eh, ky pronar i zyrtë dhe pa shokë
I drojtur rri mes botës kaq të madhe!...
Matanë mureve mbin bari nëpër tokë
Dhe bleta mbledh nektarin në livadhe...

Ç'mërzi, heronjtë e vargjeve të mia!
Për këtë oborr mjafton, se më s'do shkruaj.
Do kapërcej, do hidhem nga avllia,
Që përsëri të vij në gjirin tuaj...

Ku jeni miq, punëtorë, bujq, poetë,
Barinj, kompozitorë, peshkatarë!
E di, tek ju ka punë gaz e jetë,
Ka shqetësim, ka këngë e kitarë!

Ku jeni, miq, për ju është vargu im!
Oborri juaj ditë e natë zjen:
Dëgjoj të qeshura e kuvendim,
Gjykime për të nesërmen që vjen.

Veç mbyllur brenda avllisë si kështjellë
Ai, pronari, kalbet në merzi...
Dhe ç'më kujton kërmillin e mbështjellë
Në guaskën e pështymur në vetmi...

1956

NË UDHËTIM

1.

J
a, shtëpi e bardhë
Strehëvarur pret,
Duket sikur mua
«Eja» më thërret.
Po vrapoj pas lumit,
Bukën kam në xhep...
Shumë udhëtarë
Përshtëndes e pjek;
Dhe me ta cigaren
Ndez e rrugën marr,
Natën kur më flihet,
Shtrihem në mullar
Dhe shikoj në gjumë
Nënë që më flet:
— Mos më ftohesh, djalë,
Nëna po të pret.
Dhe pastaj me dorë
Ballin ma lëmon;

Eh, kjo dorë e shtrenjtë
Dhembjet m'i largon!

2.

...Prapë për udhë nisem
Shokët prapë i pjek.
Reja si balonë
Ngrihet lart në kep.
Reja si balonë!
Si të hip atje,
• Buzëqeshjen time
Ta dërgoj mbi dhe...
Posi pika shiu
Ta spërkat në ara
Dhe ta mbjell në brazda,
Sikur mbillet fara!...

3.

Po ku vete unë,
Po ku shkoj kështu?
— Ku të thërresë udha,
Lugjeve diku! —
S'është hera e parë
Që rrugicat marr,
Shumë herë i lodhur
Fjeta në mullar.
Shumë herë qentë
Faqet më lëpinë,
Kur në bar të thatë
Ma panë turinë.
Shumë herë lopët
Ballin më zbuluan,

Te mullari i fshatit
Flokët m'i trazuan.
Dhe pastaj e ndjeva,
Shpirtin plot me këngë,
Këngët kishin hyrë
Në xhep e në mëngë...